

Hogyan gyűjtsünk tüzet

Egy felhívás

Anonymous

2017-07-10

Térjünk egyenesen a lényegre:

A civilizációnk összeomlóban van.

Jól dokumentált összeomlás ez: filozófusok, tudósok, politikusok, katonai stratégák, közgazdászok, és még a NASA is megkongatta az ökológiai katasztrófa, a technológiai szingularitás és az általunk ismert élet elpusztulásának vészharangjait. A híradások sem rejtik véka alá pánikjukat kevésbé, mint a múlt szélsőséges környezettudatos és túlélésmegszállott csoportjai: A Sarkvidék olvad, a japán fiatalság nem hajlandó szexelni, egy magáncég kolóniát akar építeni a Marson, Európát maszkos tüntetők zsákmányolják ki, és fönnáll a veszélye annak, hogy az emberiség nem éli meg az évszázad végét.

Mindezeken keresztül, az örület határán, vannak olyanok, akik az emberiséget azáltal akarják megmenteni, hogy a városi életet átszervezik egyfajta folyamatos háború színterévé. Urbanisták dolgoznak együtt háborús specialistákkal. A Fenntartható fejlődés hívei és a zöld kapitalisták abban reménykednek, hogy fenntarthatják a kizsákmányolás jelenlegi szintjét parkolók és fosszilis üzemanyagok nélkül. A kibernetikusok nem tudják tovább palástolni imperialista fantáziáikat: „képzeld el, hogy feltölthetjük egy bűnöző elméjét egy számítógépbe, hogy örökkétartó börtönbe zárjuk! Gondoljunk arra a rengeteg energiára és nyersanyagra, amit megspórolhatnánk!” Az egészzet olyan polgárok tartják egyben, akik csöndes életre vágnak, akik meg fogják védeni ezt a civilizációt és annak hamis gondolatait úgy, ahogy rengeteg paraszt egykor XVI. Lajosért, Miklós cárért, és egy millió más, haldokló rezsimért küzdött.

És mégis, egy globális küzdelem – egy óriási globális küzdelem – ütötte fel a fejét ebben az omladozó rendszerben. Egy felkelési hullám mosott végig az összes lakott kontinensen. Tuníziában, Egyiptomban, Spanyolországban, Görögországban, Olaszországban, Az Egyesült Államokban, Líbiában, Szíriában, Franciaországban, Csílében, Japánban, Kanadában, Brazíliában, Törökországban, Boszniában, Tajvanban, Ukrajnában, és még megannyi helyen.

Mindenütt emberek csoportjai úgy döntöttek, hogy egy másfajta életért harcolnak – egy életért, amit tényleg érdemes élni. A helyi feltételekhez igazított, de ugyanazon technikák jelennek meg szerte a föld körül: plázák és épületek elfoglalása, égő barikádok, az élelemhez és ruházódáshoz való hozzáférés elsajátítása és kommunalizálása, maszkos demonstrációk, molotov koktélok, utcai klinikák, információhackelés, és -kiszivárogatás, autópályablokádok és sztrájkok. 2008-ban csodálkozva néztük, ahogy Görögországot elemésztették a lángok. Manapság ugyanezek a képek sokkolóan hétköznapiak. Nem számítunk rá, hogy ez az állapot a közeljövőben véget érne.

Összességében az egyik oldalon állók azért szerveződnek, hogy megőrizték ezt a civilizációt minden olyan krízisen keresztül, amely közelgő összeomlását jelzi, a másik oldalon állók pedig azért szerveződnek, hogy egy nagyon is másmilyen jövőt harcoljanak ki ahhoz képest, mint amire számítunk. Ez a két oldal - melyek az összeomló rend két oldalán helyezkednek el – alkotja azokat az erőket, melyek most globális polgárháborút vívnak. Ezt a konfliktust nem lehet olyan vitákból levezetni, melyek arról szólnak, hogy ki legyen a kormányok élén, vagy hogy milyen típusú kormányok létrejöttét kellene támogatnunk. A konfliktus a gazdaság és a társadalmi egyenlőtlenségek kérdéseiben is felülemelkedik. Az emberi és nem-emberi élet jövőjével kapcsolatos, és azzal, hogy mit jelent élni egy olyan korban, melyben minden társadalmi érintkezés virtuális információt generál. Új földrajzi korba léptünk, melynek megjelenését egy fantasztikus tragédia jelöli. Korunk legégetőbb kérdéseivel kell megbirkóznunk: Mit jelent embernek lenni a 21. században? Hogyan fogjuk élelmezni magunkat a sivatagban, a nukleáris pusztában, a városok hamvaiban? Hogyan kapcsolunk le egy metropoliszt? Hogyan találkozunk azokkal, akik a vidék-külváros csapdájába estek? Hogyan teljesítjük vágyainkat? Kivel éljünk együtt- és hogyan? Hogyan tanuljunk? Hogyan szeressük magunkat és egymást? Tisztán kell tudnunk látni a helyzetünket annak, ami, és gyakorlatias válaszokat kell tudnunk adni ezekre a kérdésekre. A tét az egész világ.

Azt szeretnénk, ha minden felkelés-jellegű esemény, melyet világszerte látunk, permanenssé válna. Ezekben a jelenségekben akarunk élni, benne ezekben a kommunákban, melyek etetik, ruházzák magukat, vitáznak, együtt táncolnak, harcolnak és gyászolnak, és egyre csak terjeszkednek. Számos akadály kerül velünk szembe – számos készen kapott válasz olyan kérdésekre, melyeket soha nem is szabadott volna föltennünk, szögesdrótként az ösvény mentén, mely megakadályoz minket abban, hogy letérjünk róla. Hogyan tovább? Szeretnénk a célba futni, most rögtön, hogy végre tényleg túl legyünk rajta – de a nap végén a mi „Nem”-ünk ereje a mögötte álló kollektív erőn múlik. Ezt az erőt fel kell építeni.

Tulajdont szerezni. Kalózádiókat üzemeltetni. Tűzhelyeket építeni. Sütni-főzni megtanulni. Nyelveket elsajátítani. Fegyvereket szerezni. Utcái kocsikat és üzleteket nyitni. Épületeket elfoglalni. Kávézókat nyitni. Étkezőket. Éttermeket. Pizzériákat. Könyvesboltokat. Permakultúrát tanulni. Sebeket gyógyítani. Esztergapadokat szerezni. Hatalmas kaspókba ültetni. Gyümölcsös kerteket nevelni. Barátságokat építeni. Filmes eszközöket szerezni és dokumentumfilmeket készíteni. Idős elvtársakkal beszélgetni. Harcművészetet tanulni. Olvasni. Utazni. Egymástól tanulni. Újságokat írni. A nehéz időket átvészelni. Fosztogatni. Régióális gyűléseket tartani. Belső használatú naplókat írni. A szabatózs művészetét tökélyre vinni. Elleninformációt szétszítani. Nyomdákat szabotálni. Nyersanyagokhoz és termelőeszközökhöz jutni. Háromezer kempingtányért szerezni. Túlélőkészleteket raktározni. Organikus magvakat termelni. Gondolatokat, érzelmeket, gyakorlatokat megosztani. Történelmet tanulni és a történelemből tanulni. Asztalokat barkácsolni. Műveket készíteni. Elmenni az erdőbe. Nyári elvonulásokra. Táncos mulatságokra. Autókat szerezni. Pénzt lopni. Közel költözni egymáshoz. Kontrollálhatatlan tüntetéseket szervezni.

Az elmúlt négy év folyamán határozottan és szerényen elkezdtük magunkat materiális, felkelő erőként létrehozni. Átalakulva találtuk meg egymást a parkokban és az utcákon, átalakulva, ahogy minden át volt alakulva az Occupy alatti hónapokban. Habár a történetünk véletlenszerű találkozásokkal kezdődött – gimnáziumokban, punk showkon, művészeti kiállításokon, kávézóknak, bárokban – a kollektív erőnk fölemelkedésének eredetét az elégedetlenség azon hullámában találjuk meg, melynek formálásában mi is részt vettünk. Útközben azok inspiráltak minket, akik a maguk módján szerveződtek meg: hacker kollektívák, városi farmerek, Csináld-Magad művészműhelyek, krízis kultisták és hétköznapi ezermesterek.

Ez idő alatt megtanultunk, hogy az általunk mostanság lakott környezet – nevezzük akár kapitalizmusnak, civilizációnak, birodalomnak, vagy A Nyugatnak – úgy lett létrehozva, hogy megakadályozza a jelenlegi rendszert veszélyeztető bármilyen komoly fenyegetés létrejöttét. A politikai identitások, melyek adva vannak számunkra – anarchista, környezettudatos, marxista, szocialista – egy olyan történelmi pillanat számára voltak létrehozva, mely már elmúlt. Évtizedek óta nem tudták fölszerelni magukat a harcra képes eszközökkel. Magunk mögött hagyjuk azt a csomagot, amely legyengített minket, de belekapaszkodunk abba, ami erőt ad. Ahogyan együtt küzdöttünk, ahogy öregedtünk, olyan erővel kerültünk szembe, melyek azzal fenyegettek, és most is azzal fenyegetnek, hogy széthúznak minket. A szétszéledés, az elkallódás, a kapitalista normalitás magányosságába való visszatérés, a negativitásba merülés tendenciái ellen azt választottuk, hogy egymásba kapaszkodunk. Ez nem csupán egy elméleti döntés, hanem egy megélt gyakorlat. Látva a tényt, hogy minden társadalmi mozgalom és

minden küzdelem azért ér véget, mert nem teremti meg az önmaga túlélésének feltételeit, azt választottuk, hogy olyan offenzívát alkotunk, ami képes fenntartani önmagát.

Minden pillanatban fel kell ismernünk azt, ami mindannyiónkat kapcsolatba hoz a saját erőnkkel, a saját lehetőségeinkkel. Le kell győznünk azt, ami elválaszt minket tőlük.

Az erő építésének folyamata egyszerre elkezdődött már, és feltételez végtelen számú új kezdetet – kezdeteket, melyek az azonnal elérhető jelenben adódnak. Ezt a szöveget arra szánjuk, hogy kezdeményezzük egy forradalmi terület létrehozását a régióon keresztül. Azért írunk, hogy választ adjunk a kérdésre, melyet naponta mi is felteszünk, és mások is feltesznek nekünk: „De most komolyan, mit kellene csinálnunk?” Túl sok időt töltöttünk azzal, hogy halasztgattuk a válaszadást, és az általában adott válaszokat szegényesnek találtuk. A legtöbb ember, akivel út közben találkozunk, csak pár pillanatig találkozik egy másfajta élet lehetőségével. Ők elvesznek számunkra vagy a normalitásba való visszatérés iránti készítésnek köszönhetően, vagy azért, mert úgy gondolják, hogy egy már létező politikai közösségnek kell a kiindulópontnak lennie. Bár a barátság központi fontosságú a küzdelemünkben, teljes szívvel hiszünk abban, hogy mindenki megvan a képesség arra, hogy most rögtön részt vegyen a forradalmi erő építésében, akárhol is van az életben. Mondanunk sem kell, hogy itt nincs belépési küszöb: bárki, bárhol el tudja, és el kell kezdenie ezt a folyamatot. Azonnal.

A következő oldalakon bemutatjuk a víziókat egy lehetséges közeljövőről, és lépéseket ajánlunk a megvalósítása felé. A jelenlegi, izolált és elgyengült helyzetünkben egy olyan helyzet felé mutató lépéseket mutatunk be, amelyet folytonosan-növekvő forradalmi erő jellemez. Ezt a víziót sok éven keresztül dolgoztuk ki utazás közben, késő éjszakai beszélgetések során, bárókban és parkokban, helyi és távoli elvtársakkal együtt. Az itt leírt gyakorlati javaslatokat valós lehetőségekként kell értelmezni, melyek együttesen, egyik a másikhoz kapcsolódva, egy koherens stratégiát alkotnak. Arra kérünk, hogy gondolj a saját életedre, a barátaidéra, arra, hogy mire vagy hajlandó – és gondold át a maga teljességében, az itt leírtakon túl, egy *végleges szakítás* lehetőségét.

Egy valami a kezdetektől fogva világos: nincs olyan szituáció, melyben bármelyikünk is önmagában sikeres lehet. Amire szükség van, az olyasvalami, ami meghaladja az „ént”, engem, mint egyedi cselekvőt és minden módját annak, ahogyan a világhoz, a barátaimhoz és saját magamhoz való viszonyulásra tanítva lettem idáig. Emiatt az első gyakorlati lépés a fennálló rend elleni háborúban a következő: Találjátok meg egymást.

Igazság szerint a lehetséges felkelők mindenütt ott vannak. Míg a munkásmozgalomnak adott volt a gyár, mint találkozási tér, és a sztrájk, hogy leleplezze a gyávákat, addig számunkra

az egész metropolitánus tér adott arra, hogy találkozzunk, és a felforgatás megszámlálhatatlan módja áll rendelkezésünkre, melyek lehetővé teszik, hogy megtudjuk, ki kicsoda a sorainkban: tüntetések, lopás, blokád, épületfoglalás. Kávézók, éttermek, bárók, edzőtermek, egyetemek, közösségi kertek, könyvesboltok, olvasóköri, művészeti galériák, parkok, hacker konferenciák, piacok, szalonok: mindezen helyeket át-meg-átszövi az antagonizmusok hálója, az oldalak és partizánok, a konfliktusok és következmények, melyek mind a hétköznapi beszélgetések felszíne alatt rejtőznek. Egy bizonyos fajta odafigyeléssel rá tudunk tapintani ezekre az antagonizmusokra. Számunkra ez azt jelenti, hogy a lehetséges elvtársak olyan helyeken rejtőzködnek, ahol nem is gondolnánk keresni őket. Annak érdekében, hogy a felkelés új ritmusait komponáljuk meg, rá kell hangolódunk a küzdelem és szenvedély azon dallamaira, melyek meghaladják, vagy valahogyan kikerülnek a szociológiai és politikai kategóriákat, melyeket tanultunk.

Ami a barátságban politikai, akkor merül föl, mikor téged és engem hasonló részrehajlások befolyásolnak, mikor a tudásaink és az erőink úgy hatnak egymásra, és kereszteződnek, hogy az erősebbé tesz mindkettőnket. *A választás vagy megértés olyan tapasztalata által kötődöm a barátomhoz, amelyben az ő erejének növekedése az én erőm növekedésével jár együtt. Szimmetrikusan az ellenségemhez is választás által kötődöm, de az ő szempontjából ez egy egyet-nem-értés, amelyben, ahhoz, hogy az én erőm növekedjen, konfrontálódnom kell vele, és az ő erejét aláásnom.* Bizonyos események többé tesznek addigi önmagunknál, míg mások feloldanak minket, kevésbé élővé tesznek. Rá kell ébrednünk erre a valóságra, fejfel kell futnunk az előbbi felé, és bármennyire is fáj, menekülnünk kell az utóbbi elől.

A kezdeti találkozásaink etikai-politikai intenzitásoknak adhatnak helyet, de csak akkor, ha az adott kapcsolat e szerint lett kialakítva. A probléma nem az, hogy az emberek nem ismerik a tétet, hanem a szeparáció és a semlegesség általános állapota. A mai társadalomban az embereket felszínes esztétikai egyetértések és identitások egyesítik, melyeket a gazdaság és a pártpolitika színháza termel ki és ad számukra. Az így létrejövő hamis egységek vagy olyan határokat konstituálnak, melyek elnyomják a nézeteltéréseket, ezáltal utat adva egynemű, céltalan formák létrejöttének (tömegszervezetek, forradalmi káderek, politikai szcénák), vagy hamis megkülönböztetéseket szülnek, s ezzel *dekonstruálják* az intenzitások első jeleit is. A kapcsolatokat általában *közös érdeklődési körök* tartják össze – ez a klubok, klikkek, gyűjtők, Instagram „közösségek” és szubkultúrák pénzneme világszerte. Mikor érdeklődési körökben, vagy felszínes esztétikai hasonlóságokban merül ki az, ami közös bennünk, a kapcsolataink

könnyen kiismerhetővé válnak, könnyen fogyasztható, biztonságos, kontrollálható identitásokká.

Csak úgy haladhatjuk meg a felszínes szubjektivitások hatásait, ha kifejtünk (létrehozunk, általánosítunk, konkretizálunk és megvédünk) – egy etikai hozzáállást a világban létünknek. Egy etikát, nem pedig egy morált: a morál millió apró szabályból áll, melyek arról szólnak, hogyan kell élnünk az életünket és ezernyi feltételezésből, melyek ahhoz kellenek, hogy létrehozzuk ezeket a szabályokat. A morált a bíróságon performálják, játsszák, az osztályteremben, a templomban, és mint ilyen, nem mutat utat egy újfajta élet lehetősége felé. Egy etika nem identitás (mint amilyenek a munkás, a tanuló, a szegény, a gazdag, a fekete, a nő): az identitások mindig adottak számunkra a demokrácia és a Facebook aljas összejátszása által. Ezzel szemben az etikai kérdés azzal kapcsolatos, hogy *hogyan* létezem a világban. Nem egzisztenciálisan, hanem taktikailag. Egy etika kifejtését mechanizmusok és eszközök azon sora akadályozza meg, melyek aktuális, ellenséges környezetünket alkotják: a rendőrök és a börtön, természetesen, de ide tartoznak még a metrókban található forgókapuk, a technikai tudás áruforgalomba integrálása és privatizációja, a felkelések visszaszorításának eszközei és az államközi együttműködések. Ha bármilyen etika megengedett is ebben a világban, az csakis a ragályos hiányosságé lehet: egy egydimenziós élet uralma, amelynek feltétele, hogy minden gondolat el legyen választva a következményeitől, hogy minden szenvedély „ott érjen véget, ahol elkezdődött.” *A hiteink és cselekedeteink egyesítése minden igaz felszabadítás feltétele.* Mikor ez megtörténik egy buliban, vagy egy tüntetésen, vagy a gyárban, vagy a zöldségboltban, vagy bárhol máshoz – a rendőrség rögtön megérkezik.

Tévednénk, ha azt állítanánk, hogy minden dolog, amit tiszta szenvedélyből teszünk, egyenlően jó – ez annak a pluralista liberalizmusnak az álláspontja lenne, amely az utóbbi fél évszázadban odáig jutott, hogy dominálja a fogyasztói piacokat és az egyetemi köröket. Míg a környezet, melyben élünk, úgy lett létrehozva, és úgy van működtetve, hogy bármilyen konfliktust írmagjában elfojtson, a konfliktus önmagában vett fetiszizációja elvételi a célt. Ahogyan azt Ukrajnában láttuk, az állam elleni antagonizmusok több formát ölthetnek – és ebbe beletartoznak a barikádoknál álló fasiszták is. Egy közös meggyőződés – egészen pontosan a magántulajdon és az állam eltörlése – lesz az a folytonosság, mely összeköti minden egyes cselekedetünket: az uralom anarchikus elutasítása lesz az alapja a felkelési lehetőségek elterjesztésének.

A kapcsolataink érzelmi és affektív intenzitásának folytonos tárgyi valósággá kell válnia. Ha ez nem sikerül, elkerülhetetlenül szét leszünk húzva egymástól. Minden fontos döntés az életben – hol élünk, kivel élünk, honnan szerzünk élelmet és hogyan osztjuk meg,

hogyan jutunk pénzhez és mit kezdünk vele – olyan kérdés, melyre többféle válasz adható. Az, ami első ránézésre egyéni kötelességként vagy felelősségként jelenik meg számunkra, felfogható olyan lehetőségként, mely kollektív erőnket növeli.

Elsőre az, ami megosztásra kerül, kicsi, és tovaszálló pillanatokban prezentálja magát: lopott alapanyagokból készített gourmet étel; graffitiző gyerekek festéket pakolnak, megosztják a zsákmányt, és a városba mennek egyetlen éjszakára; összeesküvő baristák kávékat lopnak a bolt hátuljából, hogy megosszák a barátaikkal otthon. Ahogy telik az idő, váljatok szervezettebbé, hogy többet tudjatok adni a közösbe. Éljetek együtt. Osszátok meg az ételt. A pénzt. Szerezzetek ételt jegyre, építsetek kerteket, osszátok meg lopási technikákat. Tanuljátok meg, hogyan kell két főre főzni, majd négyre, majd húszra, majd ezerre. Az erő építése azt jelenti, hogy mindig figyelünk azokra a lehetőségekre, melyek növelik közös erőnket, és hogy aztán meg is szervezzük magunkat arra, hogy ténylegesen növeljük azt. A képességeket és a szaktudásokkal kapcsolatos információkat az intellektuális piacról kell lopni, olyan helyekről, ahova szánva vannak. A gyógynövények ismerete, a gépjármű szervizelés, a házépítés, a könyvelés, a permakultúra, a programozás és a jogi tudás mind olyan képességek, melyek hasznosíthatók ez irányban. Mindenünk megosztásának közmegegyezéssel létrehozott gyakorlata – elhagyva az egyenértékű viszonyosság minden formáját – a nyugalomnak olyan formáját hozhatja létre közöttünk, amely már önmagában veszélyt jelent a fennálló rend számára. Hétköznapi keretek között a közös segítségnyújtásnak és gondoskodásnak az ilyen jellegű formái nem mozdulhatnak ki a monogám kapcsolatok és a nukleáris család keretein kívülre. Ahogy közösen építjük életünket, a pénzre és a könyvelésre való szükségnek egyre kevésbé praktikusá és szükségessé kell válnia, egyre inkább abszurdá. Annyival több mindent oszthatunk meg, mint a Netflix fiókjainkat.

Hogy mindez megtörténjen, helyekre van szükségünk. Találkozási helyekre, melyeknek címe megosztható, mert nem tartoznak egyetlen névhez sem, olyan helyekre, melyek tömegeket tudnak fogadni, olyan tömegeket, melyek nem férnek el egy házban, olyan helyekre, melyekbe akár ezren is elférnek. Helyekre, melyekben produktívak lehetünk, melyekben van elég hely a készleteknek, amikkel meg lehet javítani a hangkocsit. Helyekre, melyekben újságokat nyomtathatunk, ipari nyomdagépekkel és rajzasztalokkal. Találkozási helyekre: kávézókra, éttermekre, pizzázókra, könyvesboltokra, konditermekre, bárókra. Béreljétek ilyen helyeket. Vagy még jobb: vásároljatok épületeket, szerezzetek tulajdont. Ne hagyjátok, hogy az emelkedő árak még kijebb szorítsanak a városok azon részeiből, ahol lennetek kellene.

A tisztánlátás kedvéért: nem azt javasoljuk, hogy azért szerezzetek földet, vagy képességeket, hogy ezekben „visszavonulhassatok.” Küzdelmet akarunk építeni, felkelést, mely

a mindennapi élet szintjén jelenik meg; nem vakációt a hétköznapokból, hanem forradalmat, amely a folytonos szabotálás apró eseményekből és szünetekből álló pulzáló, szögletes ritmusa. Egy kisváros közepén lévő kommunális ház a partizán valóság sejtje is lehet, de akár teher is mindenki számára, aki részt vesz az életében. Soha nem lesz elég pusztán az, hogy tulajdonhoz, épületekhez, földhöz jutunk. *Területté kell válnunk* azáltal, hogy növeljük a partizán viszonyok folyását és sűrűségét valamely területen, vagy adott helyek között. Kevés értelme van az ilyen vállalkozások „belső dinamikáiból” adódó morális kérdések fölött görcsölni. Kerüljétek el egymás kizsákmányolását, és mindig tartsátok össze azt, amit a társadalom szétválaszt: a gyakorlatot a gondolattal, a cselekvést a kontemplációval, a gondolkodást az érzelemmel. Ami terhessé válik, elhagyható. Több erőt és energiát akarunk, ahogy halad az idő, nem kevesebbet – tegyétek hát azt, ami mozgat titeket.

Együtt meg kell tanulnunk a minket irányító eszközök működési elveit és ki kell fejlesztenünk a gyengeségeik felderítésének tudományát. Meg kell osztanunk egymással a taktikus gondolkodás, a stratégiai látásmód, a költői kapcsolatok eszközeit. Úgy kell értenünk a környezetünk minket megkötő és megosztó folyamatait, az ideológiák engedelmessé tevő erejét, mint konkrét műveleteket. De egyszersmind meg kell tanulnunk és meg kell osztanunk a források felhalmozásának, az átverésnek, és a felkelési összeesküvésnek a módszereit. Mikor stratégiai munkalehetőségek adják magukat, gondolkodás nélkül el kell fogadnunk őket. Mikor szerencsés módon nyersanyagokhoz lehet jutni, módot kell találnunk a megszerzésükre – „*leesett a teherautóról.*” Mikor tüntetés tör ki, tudnunk kell, hogyan terjesszük ki, és hogy hogyan lehetetlenítsük el a rendőrségi kommunikációt. Mikor a bevándorlásügy meg akarja szállni a szomszédságunkat, tudnunk kell, hogyan vesztegessük meg őket, és hogy hogyan segítsünk menekülni az embereknek. Mikor valamely bajtársunk depresszióba süllyed, nem szabad kétségeinek lennie afelől, hogy szeretve vannak. Ezen problémák technikai oldalával meg kell birkózni.

Két évszázaddal ezelőtt a déli államokat kiterjedt összeesküvés szőtte át. Stratégiai összefogás alakult ki kocsisok, mesterlövészek, fordítók, felderítők, szalonok, hostelek, templomok, farmok, információ szivárogtatók és rabszolgák között, szó szerint több ezernyi mérföldön keresztül. Ezen összeesküvés partizánjait lekövelték, megfigyelték, vadászták és elnyomták. Az életüket kollektív gyakorlattá alakítására való képességük ellenállóvá tette őket utóbbi eszközök ellen. Körülbelül százezer szőkevény rabot csempészték ki a rabszolgasorsból. Hogy ez támadás volt-e a kor kereskedelmi intézményei ellen, vagy sem, vagy hogy milyen alternatívákat fogalmaztak meg vele szemben, nem érdekel minket itt, és nem hisszük, hogy

őket érdekelte volna annak idején. Hisszük, hogy jelen helyzetünk javára válna az ő örökségük, mint körvonalazandó és finomítandó történelmi nézőpont felelevenítése.

Minden oldalról körbe leszünk véve azok által, akik szét akarják darabolni a küzdelmünket, akik ahhoz ragaszkodnak, hogy ebben a társadalomban próbáljunk felépíteni egy újat, vagy ahhoz, hogy szélsőségesek vagyunk, a pusztítás megszállottjai. Nem tudunk mást tenni, mint megvonni a vállunkat azokon az ostobákon, akik egyik nap nihilistának, a másik nap életstílusmegszállottnak hívnak minket. Fölismerjük, hogy ezek a megkülönböztetések az imperialista logika alapvető kétértékűségének jelenségei: normális és abnormális, polgár és bűnöző.

A küzdelmek és az ellenállások akkor válnak normálissá, mikor az állam, az üzlet, vagy más intézményekkel szembeni negációként kényszerülnek önmagukat kifejezni. Az aktivizmus és a társadalmi igazságosság hatásköre ez. Folyamatosan fönnáll, és érthető a közösségi szerveződésekben való felszívódás mind a jobb, mind a baloldalon. Ezek a csoportok – egyházak, nonprofitok, szakszervezetek, politikai pártok – folytonosságot, stabilitást, néha pénzt, és mindig a gyakorlatiasság hamis látszatát ajánlják az embereknek. De az aktivista hozzáállás mindig is tükörképe volt azoknak a struktúráknak, amelyeket megkérdőjelezni hivatott, úgy válaszolva az életünket felszalámizó erőre, hogy elkülönülő szférákként kezeli azt: a munkaként, a rasszként, a közegészségügyként, a házassági jogként és így tovább, és mindegyikben egyesével apró-cseprő követelésekért küzd. Azáltal, hogy az uralmon lévő diskurzushoz igazodnak, az aktivisták mindig is elvették a tényleges tétet, az életet egymástól elkülönülő problémák pusztá halmazának gondolva.

Gyakran a lefegyverző erőkkkel szembeni reakcióként egyesek az „abnormális” kategóriában találják meg a visszavonulást, megengedve maguknak a társadalomtól és az ő szárnalmas szlogenjeitől, rettenetes megbékéltető eszközeitől való elszigetelődést. Ők *militánsokká* válnak. De ahogy a nappali forgalom az autópályák tervezésének elsődleges megfontolási köre – a dugókat néhány új sáv bevezetésével, óvatosan meghatározott sebességkorlátozással, taktikusan elhelyezett kijáratokkal és hidakkal kerülik el -, úgy a politikai disszidensek kezelésére is vannak eszközei a rendszernek. Az államapparátusoknak szüksége van a militáns szubjektumra. Egyetlen rendőri akció sem véges addig, amíg nem identifikálnak és pusztítanak el egy szervező sejtet, egy ágat, egy maffiát, egy terroristát, vagy valamilyen más bűnöző szubjektumot. Azáltal, hogy az állami diskurzuson belüli pozíciót foglal el, hogy az állam tézisének antitéziseként határozza meg magát, hogy az erőszakjával szemben a saját erőszakmentességét állítja, a militáns már azelőtt elbukik, hogy elkezdhetné a munkát. Sorsa előre meg van pecsételve: elszigetelődés és halál. De nem ez a legszorongatóbb

veszély, melyet a militáns jelent a felkeléssel szemben: a legnagyobb veszélyt a tüntetésekre való túlságos fókuszáltsága jelenti. Utóbbi ahhoz vezet, hogy emberek millióit erősíti meg a rendőrség és a „lázadó erők” közötti privát konfliktusok pusztá külső szemlélési pozíciójának helyességében.

A normális és az abnormális, a polgár és a bűnöző, és e megkülönböztetések minden változata kölcsönösen megalapozza a másikat – amit úgy kell érteni, hogy ezek közül egyik pozíció sem ad számunkra kiutat a rendszerből, amelyben megjelennek. Az erőnk abban a képességben rejlik, hogy egyiket se helyeseljük, de mindkettőt elfoglaljuk. Meg kell tanulnunk láthatónak lenni a mozgalom, de láthatatlannak az Állam számára. Ezt teszi minden drogfront, minden titkosított e-mail, és ezt kell nekünk is megtanulnunk. Egy tömegnyi tüntetni hajlandó kölyök szart sem jelent, ha nem elég okosak és gyorsak ahhoz, hogy ne kapják el őket, és ha nincs pénzük arra, hogy utólag kifizessék a barátaik óvadékát. Hasonló módon, ha kertek valamely hálózata nincs tisztában azzal, hogy milyen küzdelemmel jár a valódi autonómiáért vívott küzdelem, akkor pusztá létük csupán annyit jelez, hogy yuppiek költöztek a környékre. Nem egyedi cselekvések (gyógyítás, értelmi munka, sütés-főzés), vagy egyedi tárgyak (nyomtatók, festékszórók, befőttesüvegek, fém) számítanak, hanem az, hogy hogyan kapcsolódnak a többi cselekvéshez, tárgyhoz és gyakorlathoz, és az, hogy hogyan mozgunk közöttük. Bármi, amit teszünk és minden, amihez csak hozzáérünk, új jelleget kaphat akkor, ha más gyakorlatokhoz, terekhez és bajtársakhoz kapcsolódik. Ne hagyjátok magatokat megtéveszteni figyelemelterelő tevékenységek által: ahogy sokak figyelmét eltereli a mozgalomtól a képességeik fejlesztése, sokak a jelentéktelen vandalizmusban és a militáns aktivizmusban vesznek el. A lényeg az, hogy közös útra lépünk másokkal és hogy bármilyen eszközt fel kell használnunk arra, hogy meghaladjuk a velünk szemben álló, mindenütt jelen lévő akadályokat.

A krízis, a katasztrófa, a vészhelyzetmind a jelenlegi kormányzat alapvető elemévé vált. Krízis, mint a tér, a figyelem, az emberek újrászervezése. Krízis, mint a kormányzat felemelkedése, mint maga a törvény ereje. Ahogyan sokan kényszerűen megtanulták, a krízis, vagy a vészhelyzet akkor kerül említésre, mikor a dolgokat át akarják rendezni. A vészhelyzeti állapot – a kormányzat kaotikus állapota – az a név, ami a világ megosztottságát jelzi a jelenlegi erőviszonyok szerint: az állam a társadalommal szemben. Láttuk ezt már a Boston Maraton bombázás utáni napokban, mikor tankok vonultak végig egy amerikai város utcáin, egyetlen kamasz felkutatása érdekében. Természeti katasztrófák, járványok, aszályok, áramszünetek, felkelés és invázió: a jelenlegi kormányzati rezsim számára mindezek csupán a szervezetlenség olyan esetei, melyek felhasználhatók az uralma további kiterjesztésére. Ha mindezek

lehetőségként szolgálnak az ellenségeink számára, akik vissza akarják forgatni ezeket a problémás eseteket egy új, még brutálisabb és még üresebb normalitásba, akkor duplán annyira szolgálhatnának lehetőségként azok számára közülünk, akik végleg föl akarják számolni ezt a társadalmat. Mikor a krízis a felszínre tör, ki kell tolnunk azt a végső következményeiig: minden sztrájknak általános sztrájknak kell lennie; minden áramszünetnek fosztogató rohammal kell járnia; minden tüntetés legyen lázadás; minden lázadás legyen felkelés; minden demonstráció legyen permanens blokád. A társadalom arcán képződött minden egyes repedést árokká kell szélesítenünk.

Ami lokálisan kezdődik, ki kell tolnunk a szomszédságok határain túlra, majd a községhatáron, a városhatáron, sőt, az államok határain túlra. Nyissátok meg a kommunikációs csatornákat, de okosan: ha a városbeli bajtársaknak már van nyomdájuk egy órányira töletek, érdemesebb permakultúrás farmot építenetek. Ahelyett, hogy másolnátok azokat a dolgokat, amiket egy nagyobb „mi” már megcsinált, hozzátok létre a források olyan hálózatát, amibe mindegyikőnk bekapcsolódhat.

Az otthonunkként szolgáló ellenséges környezet és a mechanizmusok, melyek felépítik, minden sarkon készen áll arra, hogy megakadályozzon minket az erőnkkel való kapcsolatba lépésben, és az építésében. A felkelésellenes folyamat megjelenik mind a hétköznapi életet létrehozó folyamatok szinte láthatatlan szintjén, mind pedig a nyílt domináció nagyon is szemmel látható szintjén. Szerveződjetek meg úgy, hogy egyesével meghaladjatok minden egyes akadályt.

A forradalmi erő építésének kísérlete során szembesülünk saját képzeletünk gyengeségével. Mikor magunkba tekintünk, a közvetlen vágyaink olyan idegennek érződhetnek számunkra, mint az a közeg, ami létrehozza őket. Találkozunk a saját stagnálásunkkal és örületünkkel, a bizonytalanságra adott két automatikus válasszal. Némelyikünk depresszióba, vagy szemlélődésbe menekül, másoktól várva a kezdeményezést. Mások rohannak, hogy tegyenek valamit, bármit, hogy elkerüljék a szorongást és az unalmat. Azáltal, hogy tervvel vágunk neki a saját lehetőségeinkhez való hozzáférés kiépítéséhez, a következő lépések világosabbá válnak. Mikor pedig nem elég világosak, itt a beszélgetés ideje. Ha pedig a beszélgetés sikertelen, mindig ott van a szerencse.

A közös élet építésének megkísérlése során szembe kerülünk a kapitalista gazdaság, a munkahelyek, a lakbér és a kedvezőtlen szálláshelyzet állította akadályokkal. A gyengeség mélységes jele, hogy elvtársaink és barátaink bémunkára kényszerülnek. Ez egy kollektív probléma, amit komolyan kell venni. A munkát önkéntessé kell tennünk: taktikai vagy stratégiai megfontolássá, élménnyé, nem pedig a túléléshez szükséges rosszá. Természetesen a

legnyomasztóbb kiadás majdnem mindig a lakbér. A munkapiacon tart minket, és fölöslegesen sebezhetővé válunk miatta a tulajdonosok és főbérlők szeszélyei, a vészhelyzetek és a várostervezők által. Az elvtársaknak minél hamarabb meg kell szerveznie élőhelyek vásárlását. A bérletnél hosszú távon olcsóbb, nagyobb állandóságot biztosít számunkra, és ez által a helyi konfliktusokba is nagyobb beleszólást enged.

Az egymás megtartásának kísérlete során saját tudatlanságunkkal találkozunk – teljes tapasztalatlanságunkkal, mikor barátságok építéséről és megtartásáról van szó, teljes zavarunkkal, mikor arról van szó, hogy hogyan kellene szeretetet kifejeznünk egymás iránt, teljes gyengeségünkkel, mikor egymás érzelmi, spirituális, materiális támogatásáról van szó. E feltételek egyike sem szabad, hogy megbénítson minket, de ha hagyjuk, hogy meghatározzák azt, hogy kik vagyunk, és mit csinálunk, akkor akár meg is béníthatnak. Mindegyik pusztán egy akadály, amik azért léteznek, hogy meghaladjuk őket.

Elkerülhetetlen, hogy bizonyos pillanatokban megtapasztaljuk saját gyengeségünket. Egy szomszédságot lebontanak, hogy plázát építsenek a helyén; egy találkozási helyet lerohannak a rendőrök; egy mozgalom kihal. A levertség, amely a küzdelem minden ciklusának végét követi, csak azzal a meggyőződéssel bírható ki, hogy az idő a mi oldalunkon áll. A civilizációnk közelgő összeomlásának sürgőssége nem ad számunkra okot, hogy siessünk. Róma évszázadok alatt omlott össze. Meg kell találnunk a békét a tudatban, hogy részei lehetünk egy anti-imperialista mozgalomnak, amely generációkat ível át. A történelem nem egy egyenes arányú fejlődési folyamat, ahogyan azt sokszor halljuk. Gondolatok, ideák és cselekvések keringenek és újra megjelennek az idő múlásával, és azok a dolgok, amikről azt hiszik, hogy örökké nőni fognak, hirtelen eltűnnek. Mint egy kert, ami minden télen kihal, a mozgalmak és lázadások el fognak jönni, izgalommal és energiával fognak szolgálni, és aztán elhervadnak. Ha megértjük, hogy egy olyan erő vagyunk, ami az időn keresztül létezik, túl fogjuk élni a veszteség okozta levertséget és depressziót, s nem marad utána kimerültség, csak csöndes erő. Legközelebb még felkészültebbek leszünk.

Emberek különböző csoportjai a belvároson kívüli szomszédságok farmjai körül keringenek, készen arra, hogy a Woodruff Parkot elfoglalóknak élelemmel szolgáljanak. Egy, a nyugati oldalon levő raktárban teherautók és csapatok várják, hogy elhagyatott hotelekhez és ipari szemétfeldolgozó létesítményekhez induljanak, és „nyersanyagokat” szerezzenek – fémeket, fát, konyhai felszerelést -, melyekkel téglakemencék építhetők, és az új épület megfoldozható. A belvárosban egy partizán kávézó a látogatók és az újak számára belépőpontként, a megyei, a régióbeli, az országbeli, sőt, a világ bármely tájáról érkező lázadóknak pedig szállásként funkcionál. A táncklub nagyszerű hely arra, hogy az ember

eltűnjön a tömegben egy durvább demonstráció után, vagy arra, hogy kiengedjen egy kis gőzt. A városon kívül, titkos helyről sugárzott kalózádiók lázítják és eretnkséggel töltik meg egy hatalmas nagyváros szívét. Egyetemi nyomtatók nyomják az ingyenes nyomatokat, melyek a hétvégi összejövetelen kerülnek kiosztásra – a nyomdabolt már így is túlórában működik. Egy boltból egy barát sétál ki minden jóval teli hátzissákkal, és sokatmondóan kacsint. Orvosok és gyógynövényesek készenlétben állnak, hogy meggyógyítsák az esti lázadásban keletkező esetleges sérüléseket. A családi nyaraló fel van készítve, hogy százan aludhassanak ott a nyári stratégiai megbeszélés alkalmából. Lassan valami növekszik.

Nincs szükségünk sem szavakra, sem ígéretekre, csupán apró valóságok lassú felhalmozására.